

Slovenský podíl

Pokud se zaposloucháte do muziky, která se hrála v roce 1984, zjistíte, že nic střednějšího než tehdejší český střední proud už být nemůže. Skutečným osvěžením jsou zastoupení Slováci – skupina Modus s Janem Lehotským (*Ja, ty a moj brat*). Jeho hvězdní spolupracovníci Marika Gombitová a Meko Žbirka už měli vlastní kapely a hity. Zářit začal Peter Nagy (bratr „Arabely“ Jany Nagyové). Vystudovaný psycholog na to šel celkem fikaně a místy až infantilním výrazem si získával fanyanky od osmi do osmdesáti. V našem roce vydal velmi úspěšný singl *Už je tu láska* a *So mnou nikdy nezostárneš*. A také první velkou desku *Chráň si svoje bláznovstvo* ve slovenském vydavatelství Opus, které se zdálo být oproti českému Supraphonu s Pantonem v publikování přece jen trochu pružnější.

Marketingová Kristínka

„Spíš Kristínka snáď len spíš / Neverím pod' a vstaň ten pád bol možno len klam / Spíš Kristýnka snáď len spíš / Ty musíš hore ísť k oblakom sme už na dotyk,“ zní refrén skladby Kristínka iba spí, která vznikla v roce 1983,

Peter Nagy

vydaná pak byla o rok později. Smutný příběh o děvčeti, které by mělo o dva roky delší vlasy, kdyby se nezřítlo ze skály, dojímal nejen ženské, ale i mužské pokolení. Nagy dlouho tajil, zda je příběh mladé dívky pravdivý. A jestli měl s danou Kristínkou něco společného. S pravdou vyšel ven až daleko později. Skutečnost je taková, že Kristínka doopravdy existovala. Jak totiž zpěvák přiznal, jmenovala se tak jeho přítelkyně. Příběh,

Ján Lehotský

kteří s sebou skladba nese, však pravdivý není. „Příhodu o Kristínce jsem si vymyslel v roce 1983. Byl to můj první producentský počín. Tímto se veřejně omlouvám všem dětem, kterým daly maminky to jméno,“ uvedl v rozhovoru pro Žena-in.cz. Jak přiznal již dříve ve své knize *Milenci na snehu*, song byl marketingovým tahem.

Tuláci v podchodech

Nesmíme zapomenout na Elán, který v daném roce působil ve své nejsilnější sestavě Jožo Ráž, Vašo Patejdl, Juraj Farkaš, Zdeno a Jan Balážovi. V té době boursali sály a hráli písně ze svých tří alb, například *Tuláci v podchodech*, *Človečina*, *Stužková*, *Zalúbil sa chlapec* či *Kráľovná bielych tenisiek*. V roce 1984 nahráli desku v angličtině *Nightshift*, určenou pro vývoz.

A líbat nadpozemsky

Z poslechu české produkce je také zřejmé, že stoupala hvězda Michala Davida, který hrál ve skupině (podle některých recesistů spíš v cirkuse, protože v ansámblu se prostřídali lidé, kteří dělali víc dojem než hudbu, např. Markéta Muchová) Kroky Františka Janečka třeba diskotékovku *My máme prima rodiče*. Už velmi dobře známé bylo díky hitu *Holky z naší školky* duo Stanislav Hložek & Petr Kotvald, kteří působili u Hany Zagorové v kapele Karla Vágnera (ten spolu se Zagorovou v roce 1984 nazpíval pecku *Hej, mistře basu*). A vzhledem k úspěchu „Holek“ si občas stříhli sólový hit bez Zagorové, v roce 1984 to byla písnička *V pohodě*. Na sladáčky se začal soustředit Arnošt Pátek, který zaznamenal úspěch s *Posledními prázdninami*.

Titulka na CD SILIM

Nešťastné knoflíky

V roce 1984 spatřilo světlo světa pěvecké duo Iveta Bartošová a Petr Sepeši. Nebyli jen kolegové, ale i partneři a z písniček *Knoflíky lásky* nebo *Červenám* je to cítit. „Knoflíky“ (hudba Pavel Vaculík, text Jan Krůta) je vyšvihly do povědomí posluchačů a duo natočilo i první a zároveň poslední velkou gramofonovou desku. Jejího vydání se však již Petr Sepeši nedožil, zemřel o rok později na následky autonehody. Osudy Bartošové po roce 1989 velmi náruživě sledoval bulvární tisk, což by se asi nestalo, kdyby její jméno nebylo skutečným čtenářským magnetem. V roce 1984 tedy začala ambivalentní životní etapa nadané dívky z Frenštátu pod Radhoštěm, která patrně nedokázala žít se slávou, ale ani bez ní a později spáchala sebevraždu.

Bartošová a Sepeši

Severomoravská diva

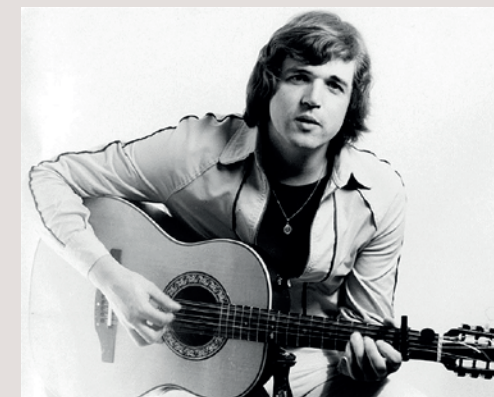
Marie Rottrová, známá svým vkusem a velmi dobrým výběrem textů (i hudby), měla skutečně úspěšný rok a řadu krásných písniček, za které se věru nemusí dodnes stydět. Nahrála *Skořápky ořechů* (hudba Vladimír Figar, text Jaroslav Wykrent), *Dívka, která spí jen tak* (v originále *Bette Davis Eyes* od Kim Carnes) s českým textem Jaromíra Nohavici, *Lásko* (hudba i text Jaroslav Wykrent) a skutečným trhákem byla *Zřejmě letos nikde nejsou kytky* z dílny skladatele Jiřího Zmožka a textaře Zdeňka Borovce. Melancholickým povzdechnutím nad poněkud vyčichlým a vyprázdněným vztahem zaznamenala Rottrová tak ohromný úspěch, že by to možná stálo za povšimnutí sociologů. Zcela právem měla v té době svůj pořad nazvaný *Divadélko pod věží*, který natáčelo ostravské televizní studio v suterénní restauraci ostravské radnice. Těšil se velké oblibě a tato krásná severomoravská diva v něm uvítala řadu známých herců i zpěváků.

Marie Rottrová

Český Elvis

Některé písničky, co prolétly i rokem 1984, byly prostě fajn, a když je slyšíte po desetiletích, nemáte chuť vypnout rádio (na rozdíl od jiných). Mezi interprety těchto songů se jistě řadí Lenka Filipová, od níž se ve čtyřiaosmdesátém hrálo *Věnování* nebo *Prý se tomu říká láska* (u obojího hudba Lenka Filipová, text Zdeněk Rytíř). S lehkým nádechem šansonu, ale ne beznaděje. Prostě prima, stejně jako muzika Karla Zicha, českého Elvise, který si s Lenkou stříhl duet *Mosty*. Další velmi populární písně osmdesátého čtvrtého byly *Být nad věcí* nebo *Není všechno paráda*. Zich si muziku skládal sám a hrál celkem dobře na dvanáctistrunnou kytaru. Jeho covery Elvise Presleyho se nedaly zapomenout a byla škoda, že se klasickému rokenrolu nevěnoval víc. I když – možná by to udělal, kdyby mu to bylo umožněno.

Karel Zich

Bratři Neckářové

Václav Neckář byl pěveckou hvězdou, která měla v sedmdesátkách skvěle našlápnuto albem *Tomu, kdo nás má rád* nebo dvojalbem *Planetárium*. Po třech deskách *Příběhů, písní a balad* už muselo nejednoho posluchače napadnout, že to má Vašek „nahore“ dobré, protože vydat tři formálně monotematické desky za sebou, to byl za socialismu kumšt, který se snad nikomu jinému nepovedl. Mohl mít nějakou protekci, protože jeho pratetou byla významná komunistka Marie Kabrhelová? Nebo snad byla pravda, že byl deset let aktivním a donášejícím

Václav Neckář

důvěrníkem StB, jak se psalo v tisku po listopadu 1989? Kdoví. Na jeho obranu nutno říci, že opravdu jen zřídka byly jeho písničky nevkusné. Nakonec, skládal je pro něj například multiinstrumentalista Ota Petřina, což byla záruka kvality. Pokud jste si songu v záplavě příšerností, co hráli v rádiu, všimli, většinou za ním Petřina stál alespoň produkčně (v prvním, rockovém období například „udělal“ Petru Janů). Hudebně stál v Neckářově kapele na stráži jeho bratr Jan. V roce 1984 nahráli třeba *Je ráno, Anno* nebo *My to spolu táhnem dál*.

Vlastní dílka

A dostáváme se do společnosti, kde už se překládá (nebo přímo mluví) německy. Karel Gott, devizový poklad Československé socialistické republiky, samozřejmě také nespal na vavřínech. Nahrál album *Hrátky s láskou*, které

Karel Gott

obsahovalo hity jako *To musím zvládnout sám* (hudba Jiří Zmožek, text Zdeněk Rytíř), *Z dávných snů* (cover *Only You*, český text Eduard Krečmar), Presleyho *Noc je dlouhá a zlá* (*Are You Lonesome Tonight*, česky Miroslav Černý) či *Láska má* (*Unchained Melody*, česky Zdeněk Borovec). Převzaté písničky nepřekvapí, Gott jich měl v repertoáru hodně, spíše je zajímavé, že se na albu podílel i jako autor (*Prázdná náruč*, text Pavel Kopta) či spoluautor hudby (*Samotář* s Rudofem Roklem, text Boris Janíček). Sice to nejsou hity, jako byl jeho *Trezor* v šedesátkách, nicméně nám tyto písně přibližují Gotta i z pohledu skladatelského talentu.

Darinčiny miliony

Jiří Zmožek měl v osmdesátkách skutečný nos na hity. Teď uvedeme jeho jméno jako autora hudby už potřetí. Ke *Zvonkům štěstí* napsal text Zdeněk Rytíř a duet s ještě nedospělou Slovenkou Darinkou Rolincovou (dnes Dara Rolins) zněl odevšad a stále. Lidé si ho tudíž oblíbili. Gott měl své druhé doma v Německu: tam dvojice duet nazpívala jako *Fang das Licht*. „Lidé byli nadšení.

Dara Rolins

Na koncertech v Německu mě vytleskávali, zastavovali mě na ulici, když jsme tam vyjeli na turné složené z několika desítek koncertů. Znali mě,“ pochvalovala si zpětně Dara v *Blesku*.

Hudební vydavatelství Polydor nabídlo na základě úspěchu Darince smlouvu. „Jejich prapůvodní myšlenka byla, že mi rozjedou sólovou kariéru. Chtěli, abych pokračovala v nakreslené linii. Prostě pop pro starší a pokročilé. Chtěli mě navléknout do dirndlu. Pro moji pubertální hlavu naprosto nemyslitelná představa,“ zavzpomínala slovenská zpěvačka s tím, že šlo o velké peníze. „Mohla jsem vydělat statisíce, možná miliony. V tehdejší době! Všichni byli nadšení.“ K podpisu připravené smlouvy usedli s Darinkou nejen Karel Gott, ale také Ladislav Štáidl a další členové jeho orchestru. „Všichni se tvářili, že mi předkládají svatý grál. Navíc v západních markách. Pak jsem tam seděla já a moje máma. Nikdo nepočítal s tím, že bych řekla cokoli jiného než jedno velké ano. A já řekla: Nein. Danke schön, aber nicht,“ pokračovala Dara. Gotta podle zpěvačky srazilo odmítnutí smlouvy na kolena. „Karel se nejdřív zhroutil. Puberťačka blbá! Taková nabídka se přece neodmítá! A dlouho mi to nemohl odpustit, nebo spíš zapomenout. Až po několika letech mi řekl, že vůči mně od té doby cítí velkou úctu. Že si dlouho myslel, že jsem udělala největší chybu svého života, ale že si mě za to vlastně váží,“ doplnila Rolins.